

Gallo's wraak

Schimmige puppy- en cocaïnehandel

Pat Hünen

Gallo's wraak

Schimmige puppy- en cocaïnehandel

Dit boek is een fictief werk. Alle namen, personages en gebeurtenissen komen voort uit de verbeelding van de auteur of worden fictief gebruikt. Iedere gelijkenis met bestaande personen, levend of dood, en/of met ondernemingen berust op toeval.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit dit boek mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, op welke wijze dan ook, hetzij mechanisch of elektronisch door middel van druk, kopieën, opnamen of op enige andere manier, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

Auteur: Pat Hünen

Coverontwerp: Pat Hünen

ISBN: 9789464480252

2021 © Pat Hünen

Inleiding: Memories

De ochtendzon kwam op aan de horizon en wierp een lichte gloed over de Vlengenerheide. Het was begin augustus. Na een heet en zeer droog voorjaar had de natuur zich herpakt. Over een aantal weken zou het hier een lappendeken zijn van paarse heidestruikjes, afgewisseld met bos, zand en vennen. Peet Gallo liep met zijn hond Funs richting een ven dat in de volksmond het Zwarte Water werd genoemd. Het was vroeg en nog rustig in de omliggende bossen waar slechts een enkele hardloper zichtbaar was op een van de vele wandelpaden. Dat zou later in de ochtend wel anders worden dacht Peet. Dan zouden journalisten, ramptoeristen en lokale nieuwsgierigen hun dorst naar sensatie komen lessen in dit normaal zo stille plekje natuur. De avond tevoren was de Vlengenerheide groot in het nieuws geweest. Een dode man was er gevonden. Volgens de berichten was hij behoorlijk toegetakeld en daardoor nog niet geïdentificeerd.

Peet zag de rood witte politielinten die een zandduin markeerden vlak bij het Zwarte Water. Twee terreinwagens van de politie stonden op een vlak stuk heide in het zand geparkeerd. Drie agenten hielden verveeld de wacht. In de struikheide onder de restanten van een oude naaldboom zaten twee mannen in witte pakken geknield voorover. Ze zochten ijverig de grond af, steeds een stukje verder opschuivend. Een kruis van blauwe verf uit een spuitbus was in het zand aangebracht, waarschijnlijk bedoeld om de vindplaats van het slachtoffer te markeren. Peet liep rustig richting de plek waar gisteravond zo te zien het misdrijf had plaats gevonden. Onmiddellijk kwam een agent op hem af toen hij dichterbij het afgezette zandduin kwam. Met een nors gezicht gebaarde hij Peet om zijn weg te vervolgen. Die draaide zich met enige tegenzin om. Daarbij ontwaarde hij vanuit zijn ooghoeken een breedgeschouderde man die samen met twee grote Rottweilers alles gadesloeg vanaf een heuveltje even verderop. De schaduw van een grote loofboom verborg zijn gezicht grotendeels. Maar toch ging er een rilling over Peet's rug. Vergiste hij zich of was dit Léon, de brute illegale hondenfokker waar hij recent een gewelddadige ontmoeting mee had gehad?

Snel keerde Peet om en liep het zandpad af, Funs aan de lijn achter zich aan mee trekkend. Allerlei scenario's spookten door zijn hoofd. Zou er een relatie zijn tussen de vermoorde man en Léon? Dat was goed mogelijk want de crimineel dreef zijn smerige handel vanuit de oude vervallen Manege De Grindburgh aan de rand van de

grindgroeve vlakbij. Maar de dode kon ook slachtoffer zijn geworden van een gestoord iemand. Of misschien was het een man op zoek naar seks die op de homo-ontmoetingsplaats de verkeerde tegen het lijf was gelopen. Natuurlijk kon het ook een drugsdode zijn die een overdosis had genomen of gewoon iemand die een ongeluk had gehad. Op de een of andere manier verscheen evenwel steeds weer de naam van Léon op Peet's netvlies. Want was Peet zelf niet ook door die crimineel met de dood bedreigd? Zijn gedachten gingen terug naar een week of wat geleden.

Hoofdstuk 1: Duistere investeerders

“Goede morgen. Kent u mij nog?” Peet zat aan het bureau op zijn werkkamer en bestudeerde het financieringsvoorstel dat hij van de bank had ontvangen. Sinds thuis werken het motto was na de coronacrisis, had hij het kantoor van Splendida Retail op Maastricht Aachen Airport weinig meer gezien. Hij herkende de krakende stem aan de telefoon vaag, maar kon er geen naam bij bedenken. Na een stilte van een paar seconden sprak de man verder. “Mijn naam is Slaagsma en we hebben een aantal jaar geleden met elkaar te maken gehad in verband met die duistere verzekeringskwesie bij Taiphun.” De man hield opnieuw enkele seconden zijn mond en langzaam brak bij Peet de herinnering door. Slaagsma had zich destijds voorgedaan als een vertegenwoordiger van een verzekeringsmaatschappij die een dubieuze brand moest onderzoeken bij jachtenbouwer Taiphun, waar Peet vroeger werkzaam was. Daarbij was een aantal kostbare jachten verloren gegaan en werd de toenmalige Financieel Directeur verdacht van oplichting. Ondanks zijn zakelijke uiterlijk was Slaagsma in werkelijkheid de voorman van motorbende Red Devils MC die zich vooral bezighield met criminele praktijken. De laatste keer dat Peet hem had gezien was in de louche bar “De Oude Glorie”, die ingeklemd lag tussen een verfwinkel en de ingang naar een verlaten autohandel in een naargeestige achterstandswijk van het Belgische Hasselt. Zijn herinneringen aan Slaagsma waren op zijn zachtst gezegd vervelend.

“Ik zou graag snel een afspraak met u willen maken meneer Gallo. Via via weet ik dat uw winkelketen Splendida in de problemen zit en ik heb ook gehoord dat u bij de bank hebt aangeklopt voor een nieuwe financiering. Ik vertegenwoordig twee Nederlandse investeerders die misschien wel geïnteresseerd zijn om uw bedrijf over te nemen. Ze hebben mij gevraagd om het eerste contact te leggen.” Peet’s gedachten buitelden door elkaar. Slaagsma had hem nooit iets aangedaan maar zijn optreden was wel steeds bedreigend en intimiderend geweest. Hoewel Peet er geen bewijs van had, vermoedde hij dat Slaagsma de kwade genius was geweest achter het verdwijnen van de Financieel Directeur van Taiphun destijds. En hoe wist die sluwe crimineel dat Splendida in de problemen zat en dringend geld nodig had? “Ik kan me u inderdaad herinneren meneer Slaagsma. Laat ik me voorzichtig uitdrukken. Die herinnering is bepaald niet positief.” Peet deed moeite om de woorden met strakke stem uit te spreken. Instinctief voelde hij echter dat dit weinig indruk maakte op de man aan de andere kant van de lijn. Die schraapte zijn stem en zei dat dit hem speet.

“Laten we het verleden achter ons laten meneer Gallo. Ik denk dat mijn relaties u een meer dan uitstekende propositie kunnen doen die u niet zomaar naast u neer kunt leggen. Die willen we graag persoonlijk aan u toelichten.”

Peet probeerde een snelle afweging te maken. Slaagsma een beetje kennende zou die geen genoegen nemen met een afwijzing. Praten met hem en zijn kompanen stond waarschijnlijk echter gelijk aan narigheid en contact met onderwereldfiguren. Van de andere kant was het handig om eventueel een alternatief te hebben voor het geval de banken niet thuis zouden geven. Want dat waren eveneens lijkenpikkers die alleen uit waren op eigen gewin, maar dan wel op een zogenaamd legale manier. Hij probeerde wat tijd te winnen om zijn brein te ordenen. “Ik ben natuurlijk altijd bereid om te praten over zakelijke voorstellen. Maar hoe weet ik dat u serieus bent. Kunt u me vertellen wie die investeerders zijn? Dan kan ik me een beter beeld vormen.” Slaagsma schraapte zijn stem alsof hij deze vraag wel had verwacht. “Maar zeker meneer Gallo. Ze hebben een naam opgebouwd met diverse acquisities in de modewereld. Nu hebben ze hun krachten gebundeld en zijn samen op overnamepad. U kent mevrouw Born en de heer Kiel vast wel.” Dat was inderdaad het geval. Peet had nooit rechtstreeks contact gehad met beide investeerders maar had wel genoeg verhalen over hen gelezen in de media. Die waren over het algemeen niet bepaald positief. Verschillende bedrijven die door hen waren overgenomen bestonden intussen niet meer. Leeggeroofd en volgestopt met leningen waren ze enige tijd na de overname gedumpt of failliet gegaan. Peet voelde er weinig voor om met zulke duistere figuren in zee te gaan.

“Inderdaad meneer Slaagsma. Ik ken hun namen. En laat ik het zo zeggen. Ik geef er op dit moment de voorkeur aan om alleen maar met de banken te praten.” Slaagsma’s stem klonk teleurgesteld. “Dat is jammer want ik denk dat we veel voor elkaar kunnen betekenen. Maar goed, het is geen definitief nee als ik u goed begrijp?” Peet bevestigde dat hij een gesprek in de toekomst niet uit wilde sluiten en zelf het initiatief zou nemen als dit aan de orde was. Hopelijk kon hij op die manier Slaagsma tevreden houden en, in elk geval voorlopig, van zich afschudden. “Dat is dan afgesproken meneer Gallo. Maar laat het alstublieft niet te lang duren. Mijn relaties staan erom bekend dat ze graag voortvarend te werk gaan. Ik moet ze daarbij een handje helpen.” De licht grimmige ondertoon ontging Peet niet en er liep een koude rilling over zijn lijf toen hij terugdacht aan de manier waarop Slaagsma zijn zaakjes pleegde te regelen.

Peet liet de bankpapieren even voor wat ze waren en keek naar buiten door het raam aan de zijkant van zijn werkkamer. Hij hoorde de vogels fluiten en de zomerzon stond weer hoog aan de hemel te branden. Eigenlijk een perfecte tijd voor een goed humeur. Maar dat was helaas niet zo. Hij herinnerde zich hoe hij een dik jaar geleden was teruggekeerd van de Dominicaanse Republiek. Op dat Caribische eiland had hij met zijn voormalige vertrouweling Betty een half jaar uitbundig geleefd van de drie miljoen euro die hij had verdiend met de verkoop van Taiphun Barca, een dochterbedrijf van Taiphun, aan een stel Irakese miljardairs. Na verloop van tijd was het luxeleventje aan het strand van de Caribische Zee echter gaan vervelen. Betty was daarom strandtent Betty's Beach begonnen en Peet was even later weer naar huis gegaan in Nederland. Met een vette glimlach op zijn gezicht herinnerde hij zich hoe Betty haar gasten aan de bar voorzag van cocktails en snacks en helemaal opging in haar nieuwe leven als gastvrouw. Ze leek er wel voor geboren.

In Nederland was Peet de flamboyante oprichter Gert-Jan Bijdehuis van Splendida Retail tegen het lijf gelopen. Die had zijn winkelketen in de etalage gezet omdat hij meer tijd wilde voor zijn artistieke hobby's. Peet was op het juiste moment gekomen en had Splendida tegen een prikkie kunnen overnemen, ook omdat het een enigszins verstoofd merk was geworden. Hij had echter de potentie van Splendida gezien en wilde er met de overgebleven miljoenen uit de verkoop van Taiphun Barca weer het *high-end* schoenenmerk van maken dat het tot enkele jaren geleden was geweest. En toen stond corona plotsklaps voor de deur. De zesenzeftig winkels in Nederland waren gedurende een groot deel van de daaropvolgende crisis verplicht gesloten. Dit betekende een forse teruggang in de omzet terwijl de vaste kosten gewoon doorliepen. De hulpfondsen van de overheid waren slechts een druppel op een gloeiende plaat en de behoefte aan een oplossing, oftewel plat gezegd nieuw geld, was bij Splendida dan ook groot. Samen met de na corona intussen weer oplevende economie zou dit de redding moeten vormen van Peet's bedrijf.

Sinds hij er zijn intrede had gedaan, had Peet een behoorlijk netwerk opgebouwd in de schoenenwereld. Hij besloot zijn voelhorens uit te steken bij een aantal relaties en stuurde een mail met de vraag of ze referenties konden afgeven met betrekking tot Born en Kiel. Zelf zocht hij op internet naar wetenswaardigheden over beide zogenaamde investeerders. Raquel Born was een donkerharige dame van zesenzeftig en bleek een zelfbenoemde bedrijvendokter die fiscale economie had gestudeerd in haar geboorteland Spanje. Na een succesvolle carrière als financieel

directeur bij een keten van bakkerijen besloot ze voor zichzelf te beginnen. Dat verliep echter bepaald niet voorspoedig en uiteindelijk sleurde Raquel twee bedrijven in een faillissement en benadeelde daarmee de schuldeisers voor vele miljoenen euro's. Nadat ze was opgepakt vanwege gesjoemel met een van die bedrijven én oplichting van de belasting, was ze sinds kort weer op vrije voeten. Leo Kiel bleek te boek te staan als een vijftigjarige rijkeluiszoon uit een Rotterdams modegeslacht die de afgelopen jaren had geprobeerd los te komen van zijn familie. Hij was nu drukdoende een eigen imperium op te bouwen. Daarbij had de man met de bruine kale kop een spoor van vernieling achter gelaten van bedrijven die na korte tijd omvielen of werden doorverkocht aan de volgende handelaar. Honderden winkels en duizenden mensen waren daarvan het slachtoffer geworden. En nu hadden Born en Kiel kennelijk een verbond gesloten en waren samen op zoek naar volgende slachtoffers. Peet hoopte uit hun klauwen te kunnen blijven.

De antwoordmails die Peet die middag en avond ontving van enkele leveranciers waren veelzeggend. Vooral Leo Kiel moest het in de reacties ontgelden. Kreten als oplichter, charlatan, plunderaar en fortuinzoeker kwamen voorbij. Kiel werd gekenschetst als een op het eerste gezicht charmante persoon die slim gebruik wist te maken van zijn sociale vaardigheden en op die manier mensen wist in te palmen. Hij had volgens een van de leveranciers een neus voor zwakke plekken in een organisatie zoals bijvoorbeeld een gebrekkige controle van openstaande facturen. Ook wist Kiel accountmanagers te verleiden om aan zijn bedrijven te blijven leveren door het strooien met snoepreispjes, entreekaartjes voor voetbalwedstrijden en dure cadeaus. Hoewel in de mails geen exacte bedragen werden genoemd, veel leveranciers schaamden zich waarschijnlijk, moest de schade volgens Peet wel in de miljoenen lopen. Hij nam zich voor om steeds één woord voor ogen te houden dat in een van de mails in hoofdletters werd geschreven: AFBLIJVEN. Van Raquel Born was nauwelijks iets bekend bij de relaties van Peet. Dat was echter niet verwonderlijk omdat ze tot nu toe niet actief was geweest in de schoenenwereld. Hopelijk zou dit ook zo blijven dacht Peet.

Hoofdstuk 2: Funs en Rizzla

Funs lag languit gestrekt met open ogen voor zich uit te kijken. Zijn donkerbruine krullen staken scherp af tegen het lichtgrijze hondenkussen. Af en toe wendde hij zijn blik uitnodigend richting Peet. Wil je alstublieft met me spelen baasje? Peet begreep zijn Australische Labradoodle als geen ander, maar had nu even geen tijd. Hij zou de komende dagen zijn handen vol hebben aan het realiseren van de nieuwe financiering voor Splendida. Dus veel ruimte om aandacht te schenken aan Funs zou er niet zijn. Vanachter zijn laptop keek Peet enigszins beschaamd in de trouwe kijkers van zijn viervoeter. “Nog even geduld bruine beer. Straks gaan we wandelen en dan kun je lekker spelen met je vriendjes.” Funs draaide zich knorrend om en leek te begrijpen wat Peet bedoelde.

Het wandelpad draaide door het Holterbosch vlakbij Peet's huis. Een schraal zonnetje was te zien door de bomen. Funs rende uitgelaten tussen de struiken en hoge eeuwenoude bomen. Zijn neus af en toe dicht bij de grond om een spoor te volgen. Als dat interessant genoeg was bleef hij langer staan en draaide rondjes met zijn staart die dan precies op een propeller leek. Het was een gewoontespel dat Peet altijd met veel plezier bekeek en dat steeds opnieuw een glimlach op zijn gezicht toverde. Funs was zijn maatje en de enige die nog wat leven in de brouwerij bracht sinds hij alleen thuis zat na zijn terugkomst uit het Caribisch gebied. Bij een grote oude lindeboom bleef Funs staan en spitste zijn oren. Dat was meestal een teken dat er iets of iemand aan kwam. Peet tuurde door het dichte groene bladerdek maar zag in eerste instantie niets. Na enkele seconden verscheen echter een eigenwijze hondenneus omringd door lange grijszwarte haren, waardoor de pretoogjes nauwelijks zichtbaar waren. Peet herkende onmiddellijk vrolijke Schapendoes Rizzla die uitgelaten door de struiken struinde. Funs was dol op het teefje met haar gitzwarte ogen. Dat was wederzijds. Rizzla rende vol enthousiasme richting Funs, die zich de uitbundige begroeting liet welgevallen als een vrijer die op zijn geliefde staat te wachten. “Eey Peet, ook aan de wandel?” Een paar blauwe ogen onder ravenzwarte lange krullende haren blikte in die van Peet.

Gill, het Belgische baasje van Rizzla, woonde sinds kort in een groot penthouse in een naburig dorp. Ze was een jaar geleden van België naar Nederland verhuisd om haar tirannieke echtgenoot, waarvan ze intussen was gescheiden, te ontlopen. Peet kwam haar regelmatig tegen tijdens een wandeling in het Holterbosch. De eerste

ontmoeting was een tijdje geleden geweest bij het winkelcentrum in de buurt. Gill had daar op de parkeerplaats bijna Peet's Alfa Romeo Stelvio, zijn grote trots, in de flank geramd. Op zoek naar een vrije plek was ze bepaald niet hoffelijk geweest. Ze had haar Porsche Cayenne in een klein gaatje willen wringen dat Peet openliet om een oude vrouw uit haar auto te laten stappen. Dit had tot een heftige discussie geleid waarbij Gill er bepaald niet vies van was geweest om een mix van Belgische en Nederlandse scheldwoorden op Peet los te laten. Uiteindelijk was de strijd echter bezegeld met een kop koffie op het terras van een lokaal restaurant.

Gill's volslanke lichaam kwam achter de lindeboom vandaan en boog zich naar Funs om hem achter zijn oren te krabben. Funs toonde zijn verleiderskunsten, wat in het algemeen binnen enkele seconden resulteerde in een beloning in de vorm van een hondenkoekje. Nu echter niet. Dus spurtte hij richting Rizzla die al ongeduldig op hem stond te wachten. Na dit ritueel richtte Gill zich hartelijk tot Peet. "Alweer een tijdje niet gezien Peet. Alles goed?" Peet haalde zijn schouders op ten teken dat hij zich niet bepaald geweldig voelde. "*Abbastanza bene* zouden ze in Italië zeggen. Het gaat wel." De voorbije weken hadden een flinke wissel getrokken op Peet's normaal gesproken goede humeur en hij had niemand gehad om tegen aan te praten. Hij had eerlijk gezegd dan ook wel enige behoefte aan wat *social talk*. "Zullen we samen een eind met de honden lopen? Ik kan wel wat gezelschap gebruiken na de afgelopen dagen." Gill knikte en samen liepen ze verder het Holterbosch in.

Gaandeweg verbeterde het humeur van Peet aanzienlijk. "Kijk eens hoe Funs en Rizzla tekeergaan." De twee honden waren elkaar op een liefdevolle manier aan het uitdagen. Ze waren ongeveer even groot, maar Funs was sterker. Dat wist Rizzla echter prima te compenseren met haar snelheid, die voor een hond van haar kaliber aanzienlijk was. Telkens als Funs dacht zijn prooi te pakken te hebben dook Rizzla langs hem heen en snelde een andere richting uit. Peet en Gill bleven staan om het tafereel lachend te bekijken. "Daar moet je toch wel goede zin van krijgen. Wat een schatten zijn het toch." Peet beaamde dit. "Ik heb alleen het gevoel dat Funs zich de laatste tijd regelmatig verveelt. Hij is niet voor niets zo vrolijk als hij een andere hond tegen komt. Dan leeft hij helemaal op." Gill vroeg hoe dit kwam. "Ik heb gewoon te weinig tijd voor hem. Mijn bedrijf Splendida eist op dit moment alle aandacht. Ik heb schoenenwinkels voor dames zoals je weet. Het ging al niet best door de opkomst van online winkelen. Maar door de coronacrisis moesten al mijn winkels ook nog eens zo'n vijf maanden sluiten. Er zit nog maar weinig geld in kas. Ik moest dus vorige

week bij de banken langs.” Peet slaakte een diepe zucht. “Het is maar de vraag of ze me willen blijven steunen met wat extra geld.” Gill legde berustend een arm op die van Peet. “Rustig maar een beetje. Een probleem is pas een probleem als het een probleem is. Dat zei een manager van mij vroeger altijd. De coronacrisis is zo goed als voorbij en de mensen slaan gegarandeerd weer aan het kopen, misschien nog wel meer dan van tevoren. Het zal allemaal wel niet zo’n vaart lopen. Je bent nu lekker aan het wandelen. Dus geniet er een beetje van.”

Op een grote hondenspeelplaats aan de rand van het dorp was het een komen en gaan van baasjes met allerlei honden. Funs en Rizzla leken elkaar ineens niet meer te kennen en vlogen allebei op een soortgenoot af om vervolgens als wilden door elkaar te rennen, begeleid door luid geblaf. “Misschien moet je er eens over nadenken om een tweede Labradoodle in huis te nemen. Dan heeft Funs wat meer afleiding als jij even geen tijd hebt. Ik speel zelf ook al een tijdje met de gedachte aan een tweede hond. Een Labradoodle als nieuw vriendje voor Rizzla lijkt me helemaal geweldig. Een Schapendoes is ook leuk, maar die heeft wel erg veel onderhoud nodig met zijn lange haren.” Peet keek Gill lichtelijk verbaasd aan. Dat leek wel telepathie. Hij had zichzelf ook al voor een tweede hond georiënteerd bij de fokker waar Funs vandaan kwam. “Dat is een goeie Gill. Ik zou dat wel willen. Probleem is alleen dat al die fokkers lange wachtlijsten hebben. Daar kom je niet zomaar tussen.” Peet keek tegen het schelle zonlicht in de richting van Gill die bevestigend knikte. “Helemaal eens. Het lijkt wel of Labradoodles tegenwoordig een *hype* zijn. Iedereen wil er een en is ook nog bereid om er goudgeld voor te betalen.” Funs en Rizzla kwamen uitgeput aangerend en maakten een eind aan de discussie door luidkeels om aandacht te vragen.

Peet had die avond genoeg van het lezen van documenten die door de banken in verband met de financiering waren opgesteld en had zich met een glas Barbera d’Alba voor de televisie genesteld. Wijn was een van zijn passies. De Barbera, maar nog meer de Barbaresco en Dolcetto waren zijn favorieten uit de Italiaanse Piemonte. In deze streek in Noord-Italië was Peet vroeger maar al te vaak gekomen toen hij en zijn, intussen ex-, vrouw Anna er vroeger een tweede huis hadden. De liefde voor Italië was niet vreemd. Zijn Italiaanse voorouders, die Peet alleen maar als klein kind had gekend, waren afkomstig uit een klein dorpje in Sardinië. Peet was naar zijn *nonno* genoemd en in Italië werd hij nog steeds met zijn echte naam Pietro aangesproken. Zijn dikke zwarte haren, die meestal met gel naar achteren waren

gekamd, getuigden van zijn zuidelijke afkomst. Zijn blauwe ogen daarentegen benadrukten zijn noordelijke *roots*.

Op het moment dat Alberto 'Spadino' Anacleti zijn zoveelste tegenstander wilde afslachten in de Netflix serie Suburra, hoorde Peet het geluid van een binnenkomend bericht in WhatsApp. Met enige tegenzin stond hij op om zijn iPhone te pakken. Op het scherm verscheen een bericht van Gill. "Ik heb nog eens op internet gespeurd en een fokker ontdekt die een nestje Labradoodles heeft. Kijken gaan?" Peet was verbaasd en schonk zich een derde glas Barbera in. Het rode vocht streefde zijn gehemelte en hij smakte met zijn tong. Die Gill liet er geen gras over groeien. Hij mocht het wel als dames initiatieven namen. Hij voelde er wel voor om gevolg te geven aan haar uitnodiging. "Zal wel ver weg zitten of niet?" appte hij terug. "Dat valt heel erg mee. Slechts een paar kilometer bij jouw huis vandaan aan de rand van de Vlengenerheide. Daar ligt die oude manege vlak bij de grindgroeve. Daar zou hij ergens moeten zitten." Peet keek verwonderd. Een fokker van honden was hem daar nooit opgevallen. Maar dat betekende natuurlijk niets. Ze spraken af dat Gill de man zou bellen om morgen een kijkje te gaan nemen. Peet besloot de fles Barbera meester te maken en droomde die nacht over geheimzinnige vrouwen die naakt met hun honden over de heide dansten.

Hoofdstuk 3: De Grindburgh

Het was maar een klein half uur lopen naar Uitenhuizen, een gehucht met slechts een tiental huizen waarvan er nog maar enkele bewoond waren. Aan weerszijden werd het omgeven door de steile afgronden van een zilverzandgroeve. De boer die zich altijd was blijven verzetten tegen het opkopen van grond door de exploitant van die groeve, was nu uitbater van Uitspanning De Buitenhof. Daar was een boerderijwinkel met terras waar onder andere ijs werd verkocht. Tijdens zomerse dagen was het er een komen en gaan van mensen. Even verderop aan de overkant van de doorgaande weg lag een oude vervallen manege waar Gill en Peet door de fokker waren uitgenodigd om een nest Labradoodle puppy's te bekijken.

“Ik heb vannacht nauwelijks geslapen Peet. Ik ben razend benieuwd of we straks nieuwe vriendjes vinden voor Rizzla en Funs.” Het asfalt van de Kleine Bosweg dampte onder hun voeten van de korte maar verkwikkende regenbui die ochtend. Het was de afgelopen weken ongewoon warm geweest en gras en struiken waren uitgedroogd. Dat gold ook voor de weilanden waar ze nu langs liepen en waarin een aantal paarden stond op zoek naar een laatste stukje groenvoer. Verscholen achter hoge struiken lag in de verte Manege De Grindburgh waar ze naar toe moesten. “Ik vind niet dat het er daar erg bewoond uit ziet. Behalve die paarden heb ik er eigenlijk nooit enig leven gezien. En ik loop hier toch regelmatig in de buurt.” Gill knikte instemmend. “Laten we gewoon maar kijken waar we terecht komen. We zijn snel genoeg weer weg als het niet bevalt. Ik ben in elk geval blij dat we met z'n tweeën zijn. Ik denk niet dat ik er in mijn eentje zo maar naar toe was gelopen.”

De toegangsweg naar de manege was modderig van de recente regenval en kleine plasjes water glansden tussen het grind. Onder een bord met “verboden toegang” hing een verweerde houten plaat waarop in morsige letters te lezen stond dat hier Manege De Grindburgh te vinden was. De weg was afgesloten met een hek met roestige spijlen die ooit een keer zwart waren geweest. Peet duwde ertegen en piepend kwam het gammele ijzerwerk in beweging. Het grind knarste onder hun voeten toen ze langs de houten omheining van de paardenweide richting manege liepen. Achter hen klonk plots het geluid van een zware terreinwagen. Peet draaide zich om en zag een grote azuurblauwe Amerikaanse Dodge op hen afkomen. De zwarte grille met daarin de letters RAM zag er dreigend uit evenals de vier ronde mistlampen op het dak. De Dodge minderde vaart toen hij dichterbij kwam en Peet

zag de grote zwarte velgen en *side bars* vol met spatten modder. Het zijraampje gleed open en een behaarde arm gebaarde richting Peet dat hij dichterbij moest komen. Die deed dat met enige aarzeling. “Wat hebben jullie hier te zoeken. Dit is privéterrein waar je niks hebt verloren. Wandelen doe je maar ergens anders.” Het gezicht dat bij de stem hoorde had schouderlang grijsblond haar dat zo te zien al een tijdje niet was gewassen en dat een brede nek omringde. De lange donkergrijze baard schudde heen en weer als de man praatte. Hoewel het grimmige woorden waren, klonk zijn stem niet onvriendelijk dacht Peet. Dat gold ook voor zijn ogen met onbestemde kleur die hem vragend aan keken.

“Wij komen kijken naar een nest Labradoodle puppy’s. Ik heb gisteren gebeld voor een afspraak.” Gill liep op het geopende raam van de Dodge af om de hand van de man te schudden maar die trok zich terug. “Dan moeten jullie bij mijn broer zijn. Die houdt zich met die keuters bezig. Ik ben maar zijn loopjongen.” De stem van de man klonk cynisch. “Loop maar door. De grote baas zal wel ergens in een van de schuren te vinden zijn.” Het raam sloot zich en de Dodge RAM stooft met een diepe grom vooruit toen de man plankgas gaf. Gill, die schuin voor de auto stond, kon nog juist op tijd opzij springen en Peet voelde hoe stukjes grind tegen zijn broekspijpen spatten. “Nou dat belooft me wat. Wat een onbeschofte vent. Ik denk dat we maar beter kunnen omkeren.” Gill schudde haar hoofd en keek verbouwereerd de Dodge na die naast het huis aan het einde van de grindweg parkeerde. Peet voelde daar echter weinig voor. “Hij was een beetje bot maar we bevinden ons natuurlijk wel op zijn terrein. Dus ik stel voor dat we toch even gaan kijken. Misschien valt het allemaal wel enorm mee.”

Het nerveuze gehinnik van een aantal paarden begroette Peet en Gill toen ze dichterbij de manege kwamen. Achter de hoge eiken die de gebouwen omzoomden stond een soort van circustent met blauwe panelen en een hoog puntvormig dak van plastic. Een kleine doorgang kwam uit op een grote rechthoekige buitenruimte waarvan de grond met stro was bedekt. Drie paarden stonden gebroederlijk rond een drinkbak en waren verantwoordelijk voor het gehinnik dat ze hadden gehoord. Even verderop, links van het pad naast de circustent, stonden twee schuren van bruine baksteen met hoge donkergroene toegangspoorten, waarvan er eentje open stond. Kleine vierkante raampjes voorzien van traliewerk zaten in de voor- en zijgevel. Aan het einde van de toegangsweg lag achter de grootste schuur een smoezelig grijs woonhuis. Te oordelen naar de kale plekken baksteen die zichtbaar waren tussen het

pleisterwerk had het wel wat onderhoud nodig. Een scheve, loshangende dakgoot bevestigde dat beeld. Voor het huis stond de azuurblauwe Dodge naast een vaalgroene Suzuki Vitara die zo te zien al heel wat kilometers op de teller had staan. “Ik heb nou niet bepaald de indruk dat we hier terecht zijn gekomen op een luxe landgoed voor welgestelden.” Gill stond voor het paardenverblijf en zei het enigszins bedrukt. Met ietwat angstige ogen keek ze Peet aan. “Laten we naar huis gaan Peet voordat dadelijk die broer voor ons staat. Dat is misschien wel net zo’n raar figuur als die vent die we zojuist tegenkwamen.”

“Hartelijk welkom mevrouw, meneer. Waarmee kan ik u van dienst zijn. Bent u geïnteresseerd in paardrijles of wilt u misschien onder professionele begeleiding genieten van een ritje over de heide?” Peet en Gill draaiden zich tegelijkertijd om. De forsgebouwde man met groene *baseball cap* die enkele meters achter hen stond was onhoorbaar genaderd. Hij keek hen aan met staalblauwe ogen. De gelijkenis met de man in de Dodge was treffend, hoewel hij kort geschoren grijs stoppeltjehaar bleek te hebben toen hij zijn pet ter begroeting even afnam. Een knoestige hand werd uitgestoken om de kennismaking kracht bij te zetten en de man liep op Gill af. “Aangenaam, ik ben Léon Spaander en de baas hier.” Ook Peet kreeg een hand en voelde hoe die bijna plat geknepen werd ondanks de tegendruk die hij uitoefende. Hij kon een pijnlijke kreet met moeite onderdrukken. Léon had dit in de gaten en glimlachte minzaam, zogenaamd alsof hij zijn eigen kracht niet kende. “Jullie hebben geloof ik al kennis gemaakt met mijn broer Marcel. Excuses als hij misschien wat onvriendelijk en kortaf uit de hoek is gekomen. Maar het is een goeierd als je hem iets beter kent. Wat kan ik voor u doen?” Gill vertelde dat zij en Peet interesse hadden in een Labradoodle puppy en hadden afgesproken om vandaag te komen kijken. “Natuurlijk, hoe kon ik dat vergeten. De schatjes liggen daarachter in de schuur. Als jullie me willen volgen.” Léon beende met grote stappen richting de groene poort van de kleinste schuur en trok aan een grendel die met een droog geluid terugschoof. Peet en Gill volgden hem toen hij naar binnen liep.

Léon stond wijdbeens in zijn verschoten blauwe overall midden in de schuur en sprak alsof hij een gids was die toeristen rondleidde in een bezienswaardigheid. “Jullie bevinden je hier in de oude smederij. Die wordt al een tijdje niet meer gebruikt. Vroeger werden hier door mijn opa hoefijzers voor de paarden van de boeren gemaakt, maar bijvoorbeeld ook schoppen en harken en heel lang geleden zelfs oorlogstuig. Je ziet daarachter nog steeds de plek waar het vuur werd gestookt en

aangewakkerd door een grote blaasbalg.” Léon wees met zijn vinger naar een zwartgeblakerde vuurplaats met schoorsteen. “Nu benutten we de schuur voor de opslag van alles en nog wat en in de winter als stalling voor caravans.” Peet keek om zich heen en zag aan de linkerkant zware balen hooi opgestapeld tot aan het kale pannendak waar hier en daar zonlicht door naar binnen kwam. Stapels autobanden lagen door elkaar in een hoek, half verborgen onder plastic zeilen. Een aantal zware kettingen hing langs de houten spanten naar beneden, rijkelijk omwikkeld met spinnenwebben. Tegen de bakstenen muur aan de achterkant stond een boerenkar met twee lekke banden en in het midden een groene Westfalia veewagen. Het enige moderne in de schuur waren de roodbruine Fiat Agri tractor en de werkbank met gereedschap naast de poort. Aan de rechterkant was een houten hok gebouwd met een aparte toegangsdeur en daarbovenop manden en pallets gestapeld. Al van veraf hoorde Peet vanuit het hok luid gepiep en geblaf. Dit versterkte toen Léon de deur opende. Peet keek naar binnen en telde vijf puppy’s met strikjes in verschillende kleuren om hun hals. Drie waren er abrikooskleurig, waarvan twee met een wit vlekje op het voorhoofd. De twee andere puppy’s hadden de kleur van melkchocolade. Eén hondje huppelde op zijn broze dunne pootjes door het hok alsof het een konijntje was. De andere vier lagen op de grond en keken met nieuwsgierige ietwat angstige oogjes richting deur waar Gill ongeduldig Peet opzij duwde.

“Nou dit zijn ze dan. Het is een nestje afkomstig uit Italië. De puppy’s zijn nu ongeveer vijftien weken oud en zijn gecontroleerd door een dierenarts. Ze hebben inentingen gehad en ze zijn gechipt.” Gill had zich tussen de puppy’s begeven. Voor ze het goed en wel wist had ze de nieuwsgierigste opgepakt en hield hem in haar armen. De puppy met het rode strikje begroef zijn neusje tussen haar armen en maakte een licht knorrend geluid. “Oh Peet, ik ben helemaal verliefd. Wat een mupke.” Gill straalde van oor tot oor en kroop op haar knieën achter de puppy aan over het zaagsel dat de betonnen vloer bedekte. “Het is een mannetje zo te zien. Maar die anderen zijn ook allemaal heel erg leuk.” Ze wilde een tweede puppy oppakken maar trok terug toen ze de scherpe tandjes in haar hand voelde. Dat had evenwel geen negatief effect op haar enthousiasme. “Ik geloof ik ga ze allemaal meenemen Peet. Wat een knapperds zijn het.” Peet was wat terughoudender. Het leek erop alsof de puppy’s goed verzorgd werden, maar ze kwamen hem wel erg jong voor. Je zou eigenlijk verwachten dat ze nog in de buurt van hun moeder zouden moeten zijn. Dat was heel belangrijk in het vroege leven van de beestjes had hij ergens gelezen.

“Zeg Léon, waar is de moeder eigenlijk?” Léon reageerde kortaf dat de moeder zich in Italië bevond. “Een bevriende familie aldaar heeft mij gevraagd om de puppy’s in Nederland te verkopen om ze een betere toekomst te bieden. Ik heb wel enige ervaring met het fokken van honden, vandaar.” Peet had nu ook een van de hondjes, een reutje, in zijn armen genomen. Het beestje trilde een beetje, waarschijnlijk van de spanning. Zijn buikje ging koortsachtig op en neer achter de goed voelbare ribjes. Peet vroeg of het Australische Labradoodles waren, net zoals Funs. Daarvan was bekend dat ze oorspronkelijk een kruising waren uit drie extra rassen naast de Labrador en Poedel. Allergie-vriendelijk en een sociaal en vriendelijk karakter waren hun belangrijkste kenmerken. “En hebben ze misschien ook een stamboom?” Léon werd ongeduldig en leek zijn vriendelijke voorkomen een beetje te verliezen. “Dat weet ik niet en ik geloof ook niet dat dit heel erg spannend is. Jullie krijgen een Europees hondenpaspoort waar alles in staat wat van belang is. Als jullie interesse hebben, dan moeten jullie snel een beslissing nemen. Er hebben zich al meer mensen gemeld dus ik denk dat ze alle vijf binnenkort verkocht zullen zijn. We hanteren trouwens een vaste prijs van achtentwintighonderd euro.” Léon glimlachte vriendelijk, maar de blik in zijn staalblauwe ogen was ijskoud. “Dus zegt u het maar.”

“Mogen we even overleggen Léon? We zijn zo terug.” Peet en Gill stapten de schuur uit het zonlicht in en liepen richting de paardenweide. “Ik weet absoluut niet wat ik ervan moet denken Gill. Léon zei dat ze uit Italië komen. Je hoort tegenwoordig zo ontzettend veel over honden die onder erbarmelijke omstandigheden in het buitenland worden gefokt door allerlei broedfokkers. Waarna ze met karrevrachten tegelijk naar Nederland worden gebracht en hier voor veel geld worden verkocht. Misschien is dat hier ook wel het geval, hoewel ik moet zeggen dat ze er keurig verzorgd uit zien. Van de andere kant lijken ze me wel erg jong. In elk geval veel jonger dan Léon vertelde.” Peet wist dat dit niet was wat Gill graag wilde horen maar vond toch dat een waarschuwend geluid op zijn plaats was. “En zonder stamboom weet je ook niet waarmee je wordt afgescheept. Misschien is het wel iets wat lijkt op een Labradoodle. Of het is geen Australische, terwijl je daar wel voor betaalt.” Gill keek teleurgesteld en legde haar arm op die van Peet. “Ik twijfel niet Peet. Het zijn zo’n schattige puppy’s. Hij zegt toch dat ze papieren hebben van een dierenarts, dus wat kan er misgaan? En als het geen Australische Labradoodle is, dan zij dat maar zo. Dat maakt hem niet minder lief. Ik neem die met dat rode strikje straks mee naar huis.” Vastbesloten liep Gill terug naar de schuur richting Léon. Binnen enkele minuten was de koop gesloten. Gill kon de puppy die ze liefkozend Billy had genoemd

die middag komen halen tegen contante betaling. Hoewel het Peet moeite kostte om niet haar voorbeeld te volgen deed hij dit toch.